

ΘΕΜΑ: Νομοσχέδιο για την προστασία του παιδιού - καταναλωτή

1. Το νομοσχέδιο του Υπουργείου Ανάπτυξης περιλαμβάνει κατά βάση διατάξεις που εμπνέονται από σύγχρονο πνεύμα για τη σημερινή θέση του παιδιού - καταναλωτή. Με την “προγραμματική” διάταξη του άρθρου 2, ιδιαίτερα, συνδυάζει τις δύο βασικές κατευθύνσεις που πρέπει να χαρακτηρίζουν μία σχετική νομοθετική πρωτοβουλία, δηλαδή: α) την ανάγκη προστασίας του παιδιού από πρακτικές αθέμιτων εμπορικών πράξεων, και β) το αίτημα της προετοιμασίας του, με την πρόβλεψη κατάλληλης πληροφόρησης και εκπαίδευσης για την ανάπτυξη αυτόνομης καταναλωτικής συνείδησης. Θετική καινοτομία, επίσης, είναι η σύσταση Επιτροπής Προστασίας Ανηλίκων Καταναλωτών, ως συμβουλευτικού οργάνου εμπειρογνομόνων που υποστηρίζει το έργο του Υπουργείου στον συγκεκριμένο τομέα.

2. Στις επί μέρους διατάξεις του, ωστόσο, αναδεικνύει τον “απαγορευτικό” του χαρακτήρα και υποβαθμίζει το σκέλος της “παιδαγωγικής” του αποστολής. Έτσι, οι ουσιαστικές αρχές του περιεχομένου της τελευταίας δεν αποτυπώνονται ρητά στο νόμο. Το νομοσχέδιο περιορίζεται σε μία απλή σχετική εξουσιοδότηση προς τον Υπουργό Ανάπτυξης (άρθρ. 6 παρ. 1), την οποία μάλιστα εκείνος δεν δεσμεύεται καν να ενεργοποιήσει. Ανάλογου “δυνητικού” περιεχομένου εξουσιοδοτήσεις παρέχονται και για θέματα προβολής διαφημίσεων σε παιδικά προγράμματα της τηλεόρασης, συμμετοχής χορηγών κ.λπ.

3. Η αποδυνάμωση του σκέλους “πληροφόρηση - εκπαίδευση” μπορεί να οδηγήσει σε παρεκβάσεις την πολιτική για την προστασία του παιδιού - καταναλωτή. Μπορεί δηλαδή στην πράξη ο νόμος να εφαρμοσθεί με παραδοσιακό τρόπο και να χαρακτηρίζεται από μία πληθώρα περιορισμών και απαγορεύσεων, αγνοώντας τις γενικότερες μεταβολές στα καταναλωτικά πρότυπα και συμπεριφορές. Σε μία τέτοια περίπτωση, είναι προφανές ότι η πρωτοβουλία δεν θα έχει αποδώσει τους αναμενόμενους καρπούς.

4. Συνημμένα περιλαμβάνεται σημείωμα με παρατηρήσεις για επιμέρους ζητήματα.

Αθήνα, 19 Ιανουαρίου 1999

dis.Δ(2)/01T/PaidiKatanal.doc/15.1.99/p.1-2/rp (Δ30)

Θέμα : Νομοσχέδιο για την προστασία του παιδιού - καταναλωτή

Επιμέρους ζητήματα

Άρθρο 1: Η ηλικία των 18 ετών, για τους σκοπούς αυτού του νόμου εμφανίζεται υπερβολική· θα μπορούσε να μειωθεί π.χ. στο 15ο έτος.

Άρθρο 3 παρ. 5: Η γενική απαγόρευση διάθεσης φαρμάκων ίσως είναι υπερβολική (π.χ. ισχύει και για ασπιρίνες;)

Άρθρο 3 παρ. 6: Ορθότερο είναι να προσδιορισθούν συγκεκριμένες συνέπειες για τη σχετική ευθύνη.

Άρθρο 3 παρ. 7: Η απαγόρευση είναι πολύ γενική. Η εξειδίκευσή της θα συνέβαλε στην εφαρμογή της στην πράξη.

Άρθρο 4 παρ. 1, 2: Ενόψει της πρόβλεψης της παρ. 2 του ίδιου άρθρου, η μνεία της απαγόρευσης σύναψης σύμβασης από απόσταση στην παρ. 1 φαίνεται να είναι περιττή. Η παρ. 2 είναι πάντως αυτονόητη, βάσει των γενικών προβλέψεων του Α.Κ. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο όρος “κηδεμόνας” δεν είναι πλέον δόκιμος.

Άρθρο 4 παρ. 5: Η “έμμεση” διαφήμιση πρέπει να προσδιορισθεί, έστω με γενικούς όρους. Η απόλυτη απαγόρευση, τουλάχιστον για το Λύκειο είναι εξάλλου υπερβολική.

Άρθρο 5 παρ. 3: Οι περιπτώσεις (α), (γ), (ε), (στ) εμφανίζουν υπερβολική αοριστία. Έτσι η επιβολή των περιορισμών καθίσταται ανεξέλεγκτη, με συνέπεια να μην τηρείται η αρχή της αναλογικότητας. Χρειάζονται σαφέστερες διατυπώσεις.

Άρθρο 6: Ισχύει γενικά η παρατήρηση για την απουσία ουσιαστικών προβλέψεων, που θα μπορούσαν να δεσμεύουν τη διοίκηση.

Άρθρο 6 παρ. 3: Το στοιχείο (γ) πρέπει να διευκρινισθεί.

Άρθρο 7 παρ. 2: Ο όρος “αρίστη επιστημονική κατάρτιση” δεν είναι δόκιμος. Προτείνεται να αντικατασταθεί με τον όρο “ειδικοί επιστήμονες με κατάρτιση...”. Η δεύτερη πρόταση της παραγράφου πρέπει να γίνει χωριστή παράγραφος 4.

Άρθρο 8 παρ. 2: Η διάταξη μπορεί να αναμορφωθεί και να εναρμονισθεί με το σχέδιο κώδικα διοικητικής δικονομίας. Το στοιχείο (γ) δεν συμβιβάζεται, τέλος, με το άρθρο 20 παρ. 2 Συντ.

Αθήνα, 19 Ιανουαρίου 1999

dis.Δ(2)/01T/PaidiKatana1.doc/15.1.99/p.3-4/rp (Δ30)